

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 19, 2014

Nummer 19, 2014

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:2881](#) 21-08-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:2823](#) 19-08-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:6419](#) 22-07-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:2732](#) 11-06-2014

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:2100](#) 03-06-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:2747](#) 28-05-2014

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:1714](#) 15-04-2014

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:3493](#) 01-04-2014

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 15-07-2014

Tsvetelin Petkov/Bulgarije

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 01-07-2014

Ruszkowska/Polen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 16-07-2014

Hämäläinen/Finland (Grote Kamer)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Commentaar bij HR 18 april 2014 \(zaaknummer 13/04683\)](#)

R.E. Bakker

ANNOTATIE

Commentaar bij HR 18 april 2014 (zaaknummer 13/04683)

R.E. Bakker

Deze beschikking is interessant vanuit het oogpunt van de bestuursrechtelijke aspecten aan het civiele jeugdrecht. Als bestuursrechter, die ook vijf jaar als kinderrechter werkzaam is geweest, heeft de geringe mate waarin dit onderwerp zich in de belangstelling van kinderrechtshouders mag verheugen me altijd verbaasd. Temeer ook omdat de wetgever in beginsel vergaande consequenties verbindt aan het miskennen door Bureau Jeugdzorg (BJZ) van bestuursrechtelijke waarborgen in het kader van de procedure tot het, al dan niet in een gesloten setting, uit huis plaatsen van jeugdigen. Zo heeft de wetgever als ‘sanctie’ voor onrechtmatigheid van het indicatiebesluit dat tot de uithuisplaatsing strekt vooropgesteld dat de kinderrechter, door de machtiging niet te verlenen, het verzoek tot effectuering van dit besluit kan afwijzen. Zulks echter met dien verstande dat de kinderrechter, als instantie die uiteindelijk vaststelt of aan de wettelijke eisen voor uithuisplaatsing is voldaan, de machtiging toch kan verlenen en op andere wijze gevolgen kan verbinden aan tekortkomingen in het indicatiebesluit, bijvoorbeeld door de machtiging voor een kortere periode te verlenen dan op grond van het indicatiebesluit mogelijk zou zijn geweest. Hoe het ook zij, over het uitgangspunt dat de kinderrechter de rechtmatigheid van het indicatiebesluit moet beoordelen heeft de wetgever geen twijfel laten bestaan (zie *Kamerstukken II* 2001/02, 28168, nr. 3, p. 82; de aanvankelijk voorgestelde aanvulling op artikel 1:261 BW met de bevoegdheid tot vernietiging van het indicatiebesluit en de Derde nota van wijziging, waarbij die vernietigingsmogelijkheid werd ondergebracht in artikel 5 lid Wjz, en de toelichting hierop in *Kamerstukken II* 2002/03, 28168, nr. 10, p. 23). In de praktijk is deze regeling vrijwel een dode letter gebleken, wat in sommige gevallen tot uitwassen heeft geleid, zoals de werkwijze van BJZ Gelderland, dat de betekenis van het tot uithuisplaatsing strekkende indicatiebesluit geheel uitholde door deze besluiten, in flagrante strijd met artikel 6 lid 1 onder c Wjz, voor onbepaalde tijd te verstrekken. Terecht heeft het Hof Arnhem met deze praktijk, die kennelijk de zegen van de Gelderse kinderrechtshouders had, korte metten gemaakt (ECLI:NL:GHARN:2012:BZ0258). In de nu te bespreken beschikking staat een ander bestuursrechtelijk aspect centraal, te weten de verklaring van de gedragswetenschapper die de

instemmingsverklaring als bedoeld in artikel 29b lid 5 Wjz afgeeft (hierna: de gedragswetenschapper). In zijn beschikking komt de Hoge Raad tot het oordeel dat artikel 5 EVRM zich er niet tegen verzet dat de instemmingsverklaring wordt afgegeven door een gedragswetenschapper die bij BJZ in dienst is. Ter motivering van dit oordeel heeft de Hoge Raad verwezen naar de rechtspraak van het EHRM over de advisering met betrekking tot het al dan niet verlengen van de maatregel van terbeschikkingstelling door deskundigen die werkzaam zijn in de kliniek waarin de betrokkene wordt verpleegd (EHRM 6 januari 2005, appl. no. 5379/02 (*Nakach/Nederland*)). Mij overtuigt deze argumentatie niet. In onderdeel 2.7 van zijn conclusie (ECLI:NL:PHR:2014:199) merkt de A-G terecht op dat de wijze waarop het onderzoek van de gedragswetenschapper wordt uitgevoerd en gerapporteerd omlijnd is door de normen en gebruiken van de desbetreffende beroepsgroep of tak van wetenschap. Mijn ervaring is dat die normen en gebruiken soms ernstig botsen met de normen die gelden voor een zorgvuldige rechterlijke procedure. Zo heb ik door gedragswetenschappers herhaaldelijk de stelling horen verdedigen dat het de zorgvuldigheid ten goede komt als de instemmingsverklaring wordt opgesteld door een gedragswetenschapper die bij de behandeling van de minderjarige betrokken was. In concrete zaken wordt duidelijk tot welke wrange consequenties deze praktijk kan leiden. Ik verwijs naar ECLI:NL:RBROT:2008:BG5795 en ECLI:NL:RBMAA: 2011:BU3427, waarin de ‘voorkennis’ van de gedragswetenschapper tot uiterst gekleurde en voor de jeugdige kwetsende verklaringen leidde. Mijns inziens zou een regeling overeenkomstig de Wet Bopz, volgens welke het verzoek om gedwongen opname in een psychiatrisch ziekenhuis dient te berusten op een geneeskundige verklaring afkomstig van een psychiater die niet bij de behandeling van de desbetreffende patiënt betrokken is, verre de voorkeur verdienen. Ook in ander opzicht komen de aan de instemmingsverklaring te stellen zorgvuldigheidseisen er in deze beschikking nogal bekaaid vanaf. Op zichzelf deel ik de in de rechtsoverwegingen 3.4.6 en 3.4.7 vermelde conclusies dat de gedragswetenschapper, louter op grond van de aldaar vermelde wettelijke bepalingen en overwegingen, - niet verplicht is om bij zijn onderzoek partijen in de gelegenheid te stellen opmerkingen te maken en verzoeken te doen; - niet op de voet van artikel 3:2 Awb gehouden is om bij de voorbereiding van de instemmingsverklaring de nodige kennis omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen te vergaren; - niet verplicht is om voorafgaand aan het afgeven van zijn instemmingsverklaring de jeugdige op de voet van artikel 4:8 lid 1 Awb in verbinding met artikel 4:9 Awb in de gelegenheid te stellen zijn zienswijze schriftelijk of mondeling naar voren te brengen; - en niet kan worden aangemerkt als een adviseur in de zin van artikel 3:5 Awb, die belast is met het adviseren inzake het door BJZ te nemen besluit. In cassatie is er evenwel ook over geklaagd dat het hof verzuimd heeft de wijze waarop de verklaring van de gedragswetenschapper tot stand is komen te toetsen aan de eisen van artikel 5 EVRM. In dat verband is relevant dat in de geschiedenis van de totstandkoming van de ‘Wet tot wijziging

van de Wet op de jeugdzorg met betrekking tot jeugdzorg waarop aanspraak bestaat ingevolge de Wet in gesloten setting (gesloten jeugdzorg)' in het licht van de uit artikel 5 EVRM voortvloeiende eisen is benadrukt dat in de combinatie van het indicatiebesluit en de instemmingsverklaring van de gedragswetenschapper een belangrijke waarborg is gelegen, in die zin dat deze documenten tezamen de kinderrechter in staat moeten stellen een beslissing over het verzoek tot gesloten plaatsing te nemen (*Kamerstukken II* 2006/07, 30644, nr. 7, p. 3 en *Kamerstukken I* 2007/08, 30644 D, p. 5; zie ook ECLI:NL:GHSGR:2008:BE9979). Het indicatiebesluit en de instemmingsverklaring tezamen fungeren aldus als een advies aan de kinderrechter. Dit brengt de kinderrechter feitelijk in een positie die met die van de bestuursrechter is te vergelijken. Gelet op het, volgens de wetgever, mede op grond van artikel 5 EVRM, aan dit advies toe te schrijven waarborgkarakter, ligt het op de weg van de kinderrechters dit waarborgkarakter nader concrete vorm te geven. In de gepubliceerde rechtspraak zijn hier vooralsnog mondjasmaat voorbeelden van te vinden (zie bijv. ECLI:NL:RBZLY:2008:BG8871 en ECLI:NL:RBMAA:2010:BM7024). Het zou niet goed zijn als de hier besproken beschikking als een beletsel zou worden gezien voor een verdere invulling van de aan het indicatiebesluit (en in de toekomst het besluit van het college van B&W) en de instemmingsverklaring te stellen eisen.

RECHTSPRAAK

Terugbetaling partneralimentatie wegens schending waarheidsplicht en veroordeling kosten detectivebureau.

Partijen zijn met elkaar gehuwd geweest. In eerste aanleg heeft de rechtbank de door de man te betalen bijdrage ten behoeve van de vrouw op nihil gesteld en bepaald dat de vrouw gehouden is tot terugbetaling aan de man van de door haar ontvangen bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud ter hoogte van het bedrag van haar nettoverdiensten in Düsseldorf over het jaar 2012 en tot april 2013. Het verzoek van de vrouw om de termijn van twaalf jaar gedurende welke de man onderhoudsplichtig is te verlengen tot aan de datum waarop zij 65 jaar wordt, heeft de rechtbank afgewezen. De man is in hoger beroep gekomen van deze beslissing voor zover het de terugbetalingsverplichting van de vrouw betreft. Het hof overweegt dienaangaande als volgt. Ingevolge artikel 21 Rv zijn partijen verplicht de voor de beslissing van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren. Wordt deze verplichting niet nageleefd, dan kan de rechter daaruit de gevolgtrekking maken die hij geraden acht. Het hof is van oordeel dat de vrouw deze verplichting niet heeft nageleefd. De vrouw heeft in de procedure voor de rechtbank een onjuiste voorstelling van zaken gegeven over haar werk en inkomen in Duitsland. Zij heeft de rechtbank en de man steeds voorgehouden dat zij naast de alimentatie geen inkomen heeft. Zo heeft de vrouw op 28 maart 2013 een verzoek tot verlenging van de alimentatietermijn ingediend, waarbij zij niet heeft vermeld dat zij op dat moment werkzaam was in Düsseldorf. Eerst door onderzoek van het door de man ingeschakelde detectivebureau is vast komen te staan dat de vrouw in de periode van 21 november 2012 tot en met april 2013 heeft gewerkt en inkomen heeft gehad in Düsseldorf. Nu de vrouw niet aan de in artikel 21 Rv verwoorde verplichting tot een juiste en volledige voorlichting van de rechter en de wederpartij heeft voldaan, staat het het hof vrij een beslissing te nemen die het hof in deze context geraden acht. Het hof slaat daarbij acht op alle concrete omstandigheden van het geval. Het hof acht daartoe op de eerste plaats van belang dat vaststaat dat de man sedert 1 november 2011 de alimentatie niet meer kan betalen. Dat hij desondanks – in afwachting van een beslissing van de rechter – de alimentatie heeft doorbetaald – waarvoor hij een lening bij zijn echtgenote is aangegaan – kan, anders dan ter zitting zijdens de vrouw is betoogd, naar het oordeel van het hof niet aan de man worden tegengeworpen. Voorts neemt het hof in overweging dat de vrouw vanaf de datum van

indiening van het verzoek van de man er rekening mee heeft kunnen houden dat de alimentatie met ingang van 1 november 2011 beëindigd zou worden en dat zij de te veel ontvangen alimentatie zou dienen terug te betalen. Daarnaast heeft de vrouw haar financiële situatie onvoldoende inzichtelijk gemaakt. Ten aanzien van de mogelijkheden van de vrouw om geheel dan wel gedeeltelijk in haar eigen levensonderhoud te voorzien, overweegt het hof dat uit de door de vrouw overgelegde brieven van het Laurentiusziekenhuis niet valt af te leiden dat zij niet (meer) in staat is te werken, te meer niet nu zij nog na eerstgenoemde datum in Duitsland werkzaam is geweest. Ook heeft de vrouw geen inzicht gegeven in haar pensioenaanspraken. Op grond van het voorgaande bepaalt het hof dat de vrouw het bedrag van € 62.567,20 dat de man over de periode vanaf 1 november 2011 ter zake van alimentatie aan de vrouw heeft betaald, volledig aan de man dient terug te betalen. Bovendien oordeelt het hof dat de kosten van het door de man ingeschakelde detectivebureau voor rekening van de vrouw dienen te komen nu door dit onderzoek is vast komen te staan dat de vrouw in de periode van 21 november 2012 tot en met april 2013 heeft gewerkt en inkomen heeft gehad in Duitsland. Het hof ziet in de proceshouding van de vrouw bovendien aanleiding de vrouw te veroordelen in de proceskosten.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:2881

Zaaknummer: HV 200.139.209-01

Wetsartikelen: 21 Rv

RECHTSPRAAK

Ontvankelijkheid in incidenteel appèl en afstandsverklaring jongmeerderjarige.

Partijen hebben een relatie gehad die in 2000 is geëindigd. Zij zijn de ouders van de jongmeerderjarige en de minderjarige. Bij beschikking van 23 mei 2001 is een door de man te betalen bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de jongmeerderjarige en de minderjarige bepaald van NLG 550,- (€ 249,58) per kind per maand met ingang van 1 mei 2001. De jongmeerderjarige heeft op 18 januari 2012 een verklaring ondertekend, onder meer inhoudende: 'Hierbij verklaar ik [jongmeerderjarige] met het bereiken van mijn 18 jarige leeftijd dat ik vanaf deze leeftijd geen aanspraak maak op de ten laste gelegde alimentatie verschuldigd door mijn vader [y] (...).' Bij beschikking van 10 april 2012 van de Rechtbank Alkmaar is de jongmeerderjarige onder curatele gesteld wegens een geestelijke stoornis. De moeder is curator. Deze heeft de afstandsverklaring buitengerechtelijk vernietigd wegens misbruik van omstandigheden dan wel geestelijke stoornis van de jongmeerderjarige. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank de door de man te betalen kinderalimentatie ten behoeve van de minderjarige op verzoek van de man op een lager bedrag gesteld en de bijdrage ten behoeve van de jongmeerderjarige op nihil gesteld. De curator verzoekt, met vernietiging van de bestreden beschikking in zoverre, eventueel met verklaring voor recht dat de litigieuze afstandsverklaring nietig is, alsnog een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie van de jongmeerderjarige vast te stellen. In incidenteel appèl verzoekt de man alsnog te bepalen dat zijn alimentatieverplichting ten behoeve van de minderjarige op nihil wordt gesteld. De vrouw heeft een beroep gedaan op niet-ontvankelijkheid van de man in incidenteel appèl. Het hof overweegt dienaangaande het volgende. In eerste aanleg waren twee samenhangende verzoeken van de man aan de orde, het verzoek tot nihilstelling van de bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie van de jongmeerderjarige en het verzoek tot wijziging van de bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie van de minderjarige. Dit laatste verzoek heeft de man nadien aldus gewijzigd dat hij ook voor de minderjarige nihilstelling heeft verzocht. De rechtbank heeft beide verzoeken als behorende tot één zaak beschouwd en in één beschikking afgedaan. De rechtbank heeft de vrouw (in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige) en de jongmeerderjarige zelf als belanghebbenden (partijen) aangemerkt. Gelet

op het voorgaande staat de omstandigheid dat de vrouw uitsluitend als curator van de jongmeerderjarige hoger beroep heeft ingesteld en dit beroep heeft beperkt tot het geschil over de bijdrage voor de jongmeerderjarige er naar het oordeel van het hof niet aan in de weg dat de man in zijn op de voet van artikel 361 lid 4 Rv ingestelde incidenteel appèl het geschil over de bijdrage voor de minderjarige wederom aan de orde stelt. Het hof acht de man dan ook ontvankelijk. De curator komt op tegen de nihilstelling van de onderhoudsbijdrage voor de jongmeerderjarige op grond van de door de jongmeerderjarige ondertekende afstandsverklaring. Het hof overweegt hieromtrent als volgt. De door de jongmeerderjarige in 2012 ondertekende verklaring staat er niet aan in de weg dat het bedrag van zijn uit de wet (artikel 1:395a BW) voortvloeiende aanspraak op een onderhoudsbijdrage thans in rechte wordt vastgesteld. Immers, indien deze verklaring aldus dient te worden uitgelegd dat de jongmeerderjarige daarbij afstand van dit wettelijke recht heeft gedaan, is deze verklaring nietig op grond van artikel 1:400 lid 2 BW. Indien deze verklaring een minder vergaande strekking heeft, te weten dat de jongmeerderjarige daarmee te kennen geeft dat hij met ingang van 2012 geen aanspraak meer maakt op betaling door de man van de in de wet voorziene onderhoudsbijdrage, is deze nietigheid niet aan de orde. In dat geval heeft de curator echter nog wel belang bij vaststelling van het bedrag van de onderhoudsbijdrage, aangezien de curator vanaf 10 april 2012 de vermogensrechtelijke belangen van de jongmeerderjarige behartigt en vanuit die verantwoordelijkheid wel aanspraak maakt op een onderhoudsbijdrage voor de jongmeerderjarige. Of de verklaring van de jongmeerderjarige daarnaast nietig is op grond van een wilsgebrek of een geestelijke stoornis behoeft gelet op het voorgaande geen behandeling meer, aangezien deze verklaring hoe dan ook niet in de weg staat aan vaststelling van de wettelijke aanspraak van jongmeerderjarige op een onderhoudsbijdrage. Na een beoordeling van behoefte en draagkracht, vernietigt het hof de beschikking van de rechtbank en stelt alsnog een door de man te betalen bijdrage ten behoeve van de jongmeerderjarige vast en stelt een ander door de man te betalen bijdrage ten behoeve van de minderjarige vast.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 01-04-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:3493

Zaaknummer: 200.129.673/01

Wetsartikelen: 1:400 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Ongerechtvaardige inmenging in ‘private life’ in de zin van artikel 8 EVRM.

Uit de inmiddels verbroken affectieve relatie tussen partijen is in 2004 de minderjarige geboren. De man is de biologische vader van de minderjarige. De vrouw heeft sinds 2005 een relatie met de heer X en is in 2012 met hem getrouwd. De minderjarige is door de heer X op 25 juli 2012 erkend. Bij de bestreden beschikking is de man niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling tussen hem en de minderjarige. De man is van mening dat hij ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard in zijn verzoek en komt in hoger beroep. Het hof verwijst bij de beoordeling allereerst naar artikel 1:377a BW en artikel 8 EVRM. Het hof overweegt vervolgens dat gebleken is dat de affectieve relatie tussen partijen ongeveer zes jaar heeft geduurd. De relatie is reeds voor de bekendheid van de zwangerschap verbroken en de man is niet bij de bevalling aanwezig geweest, noch hebben partijen samengewoond. Na de geboorte is slechts enkele malen contact geweest. Van ‘*family life*’ in de zin van werkelijke uitoefening door de man van nauwe persoonlijke betrekkingen is gelet op deze omstandigheden, volgens het hof geen sprake geweest. Niet gebleken is dat de man rond de geboorte en de eerste levensjaren van de minderjarige de bedoeling had om dergelijke betrekkingen te vestigen, maar dat het niet tot stand komen daarvan zijn oorzaak vond in omstandigheden die buiten de man gelegen waren. Naar het oordeel van het hof kan derhalve van *family life* in de zin van een gebleken intentie tot het vestigen daarvan evenmin worden gesproken. Uit de door de man aangehaalde jurisprudentie van het EHRM volgt dat nauwe banden (*close relationships*) in gevallen waarin het bestaan van *family life* niet kan worden aangenomen, wel binnen de reikwijdte van het privéleven (*private life*) van de vader vallen en eveneens onder het bereik van artikel 8 EVRM. De beslissing om een biologische vader op voorhand te weigeren contact te hebben met zijn kind en niet-ontvankelijk te verklaren betekent volgens het hof inmenging in zijn recht op *private life*. Ter beantwoording van de vraag of inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving dient een inhoudelijke belangenafweging te worden gemaakt, waarin alle betrokken belangen, waaronder het belang van het kind als voornaamste, dienen te worden meegenomen. Naar het oordeel van het hof kan een niet-ontvankelijkverklaring zonder inhoudelijke belangenafweging van het verzoek tot omgang in strijd zijn met het in artikel 8 EVRM beschermde recht op privéleven. Aan de

ontvankelijkheid dienen wel eisen gesteld te worden, enkel biologisch vaderschap is onvoldoende. Er kan echter sprake zijn van bijkomende feiten en omstandigheden, die maken dat het contact met en toegang tot het kind een belangrijk deel betreffen van de identiteit van de biologische vader en daarmee zijn privéleven. Het hof is van oordeel dat hiervan in casu sprake is. Het hof neemt hierbij in aanmerking dat de man en de vrouw kort na de geboorte van de minderjarige hun relatie korte tijd hebben hersteld c.q. getracht hebben te herstellen en dat daarbij ook contact tussen de man en de minderjarige is geweest. De man heeft eind 2010/begin 2011 de vrouw verzocht om contact te kunnen hebben met de minderjarige. Met toestemming en medeweten van de vrouw heeft de man in 2012 regelmatig voetbalwedstrijden van de minderjarige bezocht. De man heeft in die periode getracht een band met de minderjarige op te bouwen. Hij heeft cadeautjes voor de minderjarige gekocht, maar de vrouw heeft te kennen gegeven dat de minderjarige nog niet toe was aan een omgangsregeling. Gelet op bovenstaande heeft het hof geoordeeld dat er sprake is van een zodanige betrekking dat deze een belangrijk deel uitmaakt van de identiteit van de man en daarmee van zijn privéleven. Het hof verklaart de man, gelet op het bovenstaande, ontvankelijk in zijn hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-04-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:1714

Zaaknummer: 200.129.371/01

Wetsartikelen: 1:377aBW en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Bijdrage vader aan studerende dochter ouder dan 21 jaar. Uitleg convenant ouders. Dochter kan krachtens derdenbeding rechten aan dit convenant ontlelen.

Uit het huwelijk van de vader en de moeder is de thans meerderjarige dochter geboren. De vader en de moeder hebben in het kader van de echtscheiding afspraken gemaakt die in 2007 zijn opgenomen in een echtscheidingsconvenant. De inhoud van dit convenant is opgenomen in de in 2007 gewezen echtscheidingsbeschikking. In dit convenant zijn de vader en de moeder in artikel 6 sub b het volgende overeengekomen: 'partijen verplichten zich aan een meerderjarig kind een redelijke studiebijdrage te betalen zolang het kind met redelijke resultaten met een studie of beroepsopleiding bezig is.' De dochter heeft (toen 22 jaar) de rechtbank verzocht de vader (primair) te veroordelen tot nakoming van het bepaalde in artikel 6 sub b van het convenant en te bepalen dat hij aan haar een bijdrage dient te voldoen in de kosten van haar levensonderhoud en studie. De Rechtbank Overijssel, locatie Zwolle, heeft een uitkering tot levensonderhoud aan de dochter toegekend ten laste van de vader.

Het hof is, net als de rechtbank, van oordeel dat de dochter op grond van het convenant redelijkerwijs van de vader mocht verwachten dat hij vanaf het moment dat zij de leeftijd van 21 jaar zou bereiken, mits voor zover en zolang haar studieresultaten redelijk zijn en voor zover sprake is van behoefte, zou blijven bijdragen in haar kosten van studie en levensonderhoud. Het hof heeft daartoe als volgt overwogen. Op grond van artikel 1:392 lid 2 BW bestaat de verplichting tot het verstrekken van levensonderhoud van een ouder aan een meerderjarig kind ouder dan 21 jaar slechts in geval van behoefte. Uit een overeenkomst kan een verdergaande verplichting voortvloeien. Niet in geschil is dat de dochter krachtens derdenbeding rechten aan het convenant van haar ouders kan ontlelen. Met toepassing van het Haviltex-criterium legt het hof het bepaalde in artikel 6 sub b van het convenant uit en komt tot het oordeel dat de vader en de moeder met deze bepaling hebben willen afwijken van de wettelijke regeling en hebben gewild dat hun dochter haar (vervolg)studie kon afmaken met financiële ondersteuning door haar ouders. De dochter was ten tijde van het ondertekenen door de vader en de moeder van het convenant 17 jaar oud. Het was op dat moment te voorzien dat de dochter, die eindexamen vwo deed, verder zou gaan studeren en

deze studie nog niet zou hebben afgerond op haar 21ste levensjaar.

Onder de term ‘redelijke resultaten’, zoals ook opgenomen in het convenant, valt niet een forse overschrijding van de studieduur. Het hof acht een overschrijding van de nominale studieduur met zeven maanden, anders dan de rechtbank, niet zodanig dat de aanspraak van de dochter op een financiële bijdrage (wegens onredelijke studieresultaten) in duur zou moeten worden beperkt. Enige uitloop van de studieduur kan in de formulering van het bepaalde in artikel 6 sub b worden geacht te zijn begrepen. Daarbij komt dat het hof de stelling van de dochter dat er een direct verband bestaat tussen de opgelopen studievertraging en het ontbreken van een studiebijdrage van de vader aannemelijk voorkomt, omdat zij door haar financiële situatie genoodzaakt is geweest om extra inkomsten te verwerven, met vertraging als gevolg.

Het hof vernietigt de beschikking van de Rechtbank Overijssel, locatie Zwolle, en legt aan de vader (gedurende twee periodes) een onderhoudsbijdrage op ten behoeve van de dochter.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 22-07-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:6419

Zaaknummer: 200.135.651-01

RECHTSPRAAK

Ondertekening akte van berusting ter zake echtscheidingsbeschikking impliceert niet berusting in de in deze beschikking opgenomen alimentatiebeslissing.

De man heeft betoogd dat de vrouw niet-ontvankelijk moet worden verklaard in haar hoger beroep nu zij een akte van berusting ter zake de echtscheidingsbeschikking heeft getekend. De vrouw voert daartegenover aan dat zij weliswaar de akte van berusting heeft ondertekend maar dat zij niet bedoeld heeft te berusten in de door de rechtbank in de echtscheidingsbeschikking opgelegde partneralimentatie van € 1.000 per maand. De vrouw heeft in de voorlopigevoorzieningenprocedure verweer gevoerd tegen het verzoek van de man tot vaststelling van partneralimentatie en ging ervan uit dat haar verweer zou worden overgenomen in de echtscheidingsprocedure. Zij heeft zich in de echtscheidingsprocedure niet laten bijstaan door een advocaat.

Het hof overweegt dat voor de uitleg van de akte van berusting de zogeheten Haviltex-formule als bedoeld in HR 13 maart 1981, *NJ* 1981/635 maatgevend is, waarbij in aanmerking dient te worden genomen dat het om een eenzijdige rechtshandeling gaat. In de eerste plaats is van belang dat in het onderhavige geval de tekst van de akte van berusting onmiskenbaar geheel is toegespitst op de door de rechtbank uitgesproken echtscheiding tussen partijen. De akte van berusting houdt tevens in een verzoek tot inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand, een verzoek dat pas kan worden ingewilligd indien de beschikking op het punt van de uitgesproken echtscheiding in kracht van gewijsde is gegaan. Mede in aanmerking genomen dat de vrouw de akte reeds twee weken na de echtscheidingsbeschikking heeft ondertekend, is aannemelijk dat zij de akte heeft ondertekend om inschrijving van de echtscheidingsbeschikking mogelijk te maken nog voordat de appèltermijn daartegen was verstreken. Voorts is naar het oordeel van het hof van belang dat de vrouw tijdens de echtscheidingsprocedure niet door een advocaat werd bijgestaan, dat niet gebleken is dat de advocaat van de man haar erop heeft gewezen dat de berusting niet alleen zou zien op de echtscheiding, maar tevens op de beslissing tot vaststelling van de partneralimentatie, en dat de vrouw verweer heeft gevoerd in de procedure voorlopige voorzieningen tegen de door de man verzochte uitkering van € 1.000 per maand,

waarvan de beschikking door de rechtbank kennelijk tegelijk met die in de hoofdzaak aan de vrouw is toegezonden. Onder deze omstandigheden heeft de man uit de ondertekening van de akte van berusting door de vrouw redelijkerwijs niet mogen afleiden dat de vrouw heeft willen berusten in de in de echtscheidingsbeschikking opgenomen alimentatiebeslissing.

Het hof verwerpt het beroep van de man op niet-ontvankelijkheid van de vrouw in haar verzoek in hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 03-06-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:2100

Zaaknummer: 200.134.376/01

RECHTSPRAAK

Executeur benoemd bij testament; geen procesbevoegdheid erfgenamen.

Erfgenamen stellen een vordering in, terwijl er een executeur is benoemd. Het hof overweegt dat beide partijen zich bewust zijn geweest dan wel bewust hadden kunnen zijn van de taken en bevoegdheden van de executeur. Appellanten vorderen zelfs dat geïntimeerde aan de executeur moet betalen. Op grond van artikel 4:145 lid 2 BW vertegenwoordigt de executeur gedurende zijn beheer de erfgenamen in en buiten rechte. Deze vertegenwoordigingsbevoegdheid is privaat. De erfgenamen zijn gedurende zijn beheer in beginsel beschikkingsonbevoegd. Indien er een bevoegde executeur is – zoals in dit geval – is een erfgenaam niet bevoegd zelfstandig in rechte op te treden. Uit de executele volgt expliciet dat het tot de taak van de executeur behoort om legaten af te geven, uitvoering te geven aan verblijvings- en overnemingsbedingen en schulden ter zake van legitieme porties uit te keren. Ter zake van zijn aanspraak op zijn legitieme portie had geïntimeerde zijn legitieme vordering dienen te richten tot de executeur aangezien deze een privaat vertegenwoordigingsbevoegdheid heeft en derhalve met uitsluiting van de erfgenamen ter zake bevoegd is. Met betrekking tot de vordering van appellanten geldt dat die vordering in rechte ingesteld had dienen te worden door de executeur; zij zijn daartoe zelf onbevoegd. Het hof vernietigt het bestreden vonnis van de rechtbank en wijst de vorderingen van appellanten en geïntimeerde alsnog af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:2823

Zaaknummer: 200.122.838

Rechters: Labohm, Stollenwerck en Van der Zanden

Wetsartikelen: 4:144 BW en 4:145 BW

RECHTSPRAAK

Weigering vervangende toestemming tot erkenning wegens onder meer gevaar voor ontvoering.

De moeder komt in beroep van de beslissing van de rechtbank om vervangende toestemming tot erkenning te verlenen. Er is volgens de moeder een gerede kans dat de minderjarige zal worden belemmerd in een evenwichtige en sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling door de erkenning. Voorts vraagt de moeder zich af welke consequenties de erkenning van de minderjarige door de man voor de nationaliteit van de minderjarige zal hebben. De moeder is bang dat de man de minderjarige zal ontvoeren naar Jordanië. De man herkent zich niet in het door de moeder geschetste beeld. Hij heeft een posttraumatische stressstoornis, maar daarin kan geen reden worden gevonden om de toestemming tot erkenning te weigeren. De bijzondere curator geeft aan dat in zijn visie de vragen en zorgen die de moeder opwerpt, betrekking hebben op de vraag of en zo ja, welke contactregeling tussen de man en de minderjarige moet worden vastgesteld alsmede of gezamenlijk gezag in het belang van de minderjarige is te achten. De bijzondere curator acht de door de moeder aangedragen punten onvoldoende om de bestreden beschikking te vernietigen.

Het hof is van oordeel dat het belang van de minderjarige geschaad zal worden bij erkenning van de minderjarige door de man. Het hof neemt daarbij de volgende omstandigheden in aanmerking. De ouders hebben ernstige communicatieproblemen en staan wantrouwend tegenover elkaar, hetgeen blijkens het raadsrapport de minderjarige belast. De angst van de moeder dat de mogelijkheid bestaat dat de man de minderjarige ongeoorloofd over zal brengen naar Jordanië, acht het hof niet van enige grond ontbloot. Immers, indien het hof het verzoek van de man toewijst, zal de minderjarige op grond van afstamming de nationaliteit van Jordanië verkrijgen. Jordanië is geen verdragsstaat bij het Verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen van 25 oktober 1980 (verder: het HKOV). Voor een mogelijke ongeoorloofde overbrenging van de minderjarige door de man kan het HKOV dan ook geen oplossing bieden. Ook het belasten van de (niet-islamitische) moeder met het eenhoofdig gezag en het bepalen van de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij de moeder kunnen een ongeoorloofde overbrenging van de minderjarige door de man naar Jordanië niet voorkomen. Er is namelijk geen verdrag op basis waarvan die

beslissing in Jordanië erkend zal worden. Gelet op het vorenstaande vernietigt het hof de bestreden beschikking en wijst zij het verzoek van de man strekkende tot het verlenen van vervangende toestemming tot erkenning van de minderjarige af. Dit laat onverlet dat de begeleide omgang dient te worden gecontinueerd. Het hof verwacht dat de zorgen van de moeder betreffende een mogelijke ontvoering van de minderjarige naar Jordanië door deze beslissing zullen verminderen. Daardoor zal de moeder meer ruimte hebben om de minderjarige onbelemmerd contact te laten hebben met de vader. Op het moment dat de minderjarige de leeftijd van zestien jaren heeft bereikt, kan zij zelfstandig haar toestemming tot erkenning verlenen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 11-06-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:2732

Zaaknummer: 200.140.525-01

RECHTSPRAAK

Toekomstige aanspraken uit stamrecht-bv verknocht. Beroep op aanpassingsleer boedelmenging met betrekking tot ontvangen Russische erfenis slaagt.

Het huwelijk van partijen is onlangs door echtscheiding ontbonden. De vrouw komt tegen de echtscheidingsbeschikking in hoger beroep, voor zover deze ziet op de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap van partijen.

Tijdens het huwelijk van partijen verloor de man zijn baan. De ontslagvergoeding die de man in dat kader ontving werd gestort in een door de man opgerichte stamrecht-bv. Volgens de vrouw valt de waarde van de aanspraken die de man op zijn stamrecht-bv heeft in de huwelijksgemeenschap en derhalve komt de helft van de waarde daarvan aan de vrouw toe.

Het antwoord op de vraag of een goed op bijzondere wijze aan een van de echtgenoten is verknocht, hangt naar vaste rechtspraak af van de aard van dat goed, zoals deze aard mede door de maatschappelijke opvattingen wordt bepaald. Naar het oordeel van het hof heeft de door de man ontvangen ontslagvergoeding, die vervolgens in een stamrecht-bv is gestort, betrekking op het verlies aan toekomstig arbeidsinkomen. Blijkens vaste jurisprudentie worden uitkeringen die zien op de periode na ontbinding van de huwelijksgemeenschap, naar maatschappelijke opvattingen aangemerkt als zijnde verknocht, aldus het hof. Deze uitkeringen vallen buiten de gemeenschap van goederen en komen niet voor verdeling in aanmerking. De gelden die door de stamrecht-bv zijn uitgekeerd gedurende het huwelijk vallen echter wel in de huwelijksgemeenschap.

Een tweede twistpunt van partijen heeft betrekking op de door de vrouw tijdens het huwelijk ontvangen nalatenschap van haar Russische vader. De vrouw stelt dat deze nalatenschap buiten de gemeenschap van goederen dient te vallen en doet in dat kader een beroep op de zogenoemde aanpassingsleer.

Het hof overweegt dat goederen die door een echtgenoot krachtens erfrecht zijn verkregen in beginsel in de gemeenschap van goederen vallen, tenzij bij testament anderszins is bepaald (artikel 1:94 lid 1 BW jo. artikel 1:94 lid 2 sub a BW). De vader van de vrouw had echter geen

testament laten opmaken. Tot de nalatenschap van de vader van de vrouw behoorde Russisch onroerend goed. Het Russisch recht kent geen uitsluitingsclausule zoals bedoeld in artikel 1:94 lid 2 sub a BW, aangezien een erfenis naar Russisch recht slechts toekomt aan de erfgenaam en niet aan diens echtgenoot. Het huwelijksgoederenregime van partijen wordt echter beheerst door het Nederlandse recht. Partijen waren in gemeenschap van goederen gehuwd, hetgeen in beginsel betekent dat de erfenis tot de huwelijksgoederengemeenschap behoort. Het hof onderzoekt of op grond de aanpassingsleer ruimte bestaat voor een correctie op de hoofdregel van boedelmenging en overweegt dat de wil van de erflater in dat kader bepalend is. Volgens het hof is niet gebleken dat de vader van de vrouw zich heeft laten voorlichten omtrent de vermogensrechtelijke gevolgen van het huwelijk van zijn dochter, in samenhang gezien met de vererving van zijn nalatenschap. Aangenomen mag worden dat de vader van de vrouw meende dat het erfdeel van zijn dochter conform Russisch recht alleen aan zijn dochter zou toekomen en niet mede aan haar echtgenoot. Het hof ziet in het vorenstaande aanleiding voor een materieelrechtelijke correctie op de boedelmenging en oordeelt dat de goederen die de vrouw uit de nalatenschap van haar vader heeft verkregen, uitgezonderd dienen te blijven van de huwelijksgemeenschap van partijen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 28-05-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:2747

Zaaknummer: 200.127.690/01

Rechters: Labohm, Mink en Stollenwerck

Wetsartikelen: 1:94 BW en 6:248 BW

RECHTSPRAAK

Tsvetelin Petkov/Bulgarije

Vermoedelijke vader heeft recht om betrokken te worden bij procedure gerechtelijke vaststelling vaderschap.

Klager trouwde met een vrouw die een driejarig kind had. Enkele weken voor het aangaan van het huwelijk is klager geregistreerd bij de burgerlijke stand als juridische vader – door erkenning – van het kind. Na twee jaar is de relatie niet goed meer en wonen de echtelieden niet meer samen. Na nog twee jaar laten ze zich scheiden. Klager verzoekt de rechter om de erkenning te vernietigen. Hij heeft zich aantoonbaar nooit persoonlijk naar de ambtenaar voor de burgerlijke stand begeven, zodat de erkenning in strijd met de wet is tot stand gekomen. Ook blijkt dat de handtekening op de erkenningsakte niet door klager is gezet. De rechter verklaart de erkenning nietig. Daarna spant de moeder van het kind een procedure aan ter verkrijging van kinderalimentatie van klager. Klager wordt niet bij deze procedure betrokken en hiervan niet op de hoogte gesteld. Moeder verzoekt om DNA-onderzoek maar de rechter gelast dit niet en baseert zijn beslissing op de datum van de geboorte van het kind en op een verklaring van een verwante van de moeder dat klager en moeder rond de conceptietijd verkering hadden. Klager wordt veroordeeld tot betaling van kinderalimentatie. Omdat klagers adres niet bekend was, werd de uitspraak bezorgd op het adres van klagers advocaat en tevens gepubliceerd in de staatscourant. Klager komt hier na achttien maanden achter, toen de deurwaarder werd ingeschakeld in verband met de tenuitvoerlegging van de uitspraak. In Straatsburg stelt klager dat artikel 8 EVRM is geschonden omdat hij niet bij de procedure is betrokken geweest. Het EHRM geeft hem gelijk. Zijn betrokkenheid bij de procedure, waarin hij aansprakelijk is gesteld voor kinderalimentatie, is essentieel voor de bescherming van zijn privéleven. Uit niets blijkt dat de autoriteiten zich adequaat hebben ingespannen om het adres van klager op te sporen. Het EHRM verwierpt het argument van de Staat dat op klager de verantwoordelijkheid rustte om zijn adres aan de autoriteiten kenbaar te maken. Evenmin is het EHRM ervan overtuigd dat de participatie van de *ex officio* advocaat van klager voldoende waarborg biedt dat klager bij de procedure is betrokken. Voorts merkt het EHRM op dat de Bulgaarse rechter gekozen heeft om geen DNA-onderzoek te gelasten. Dat was geen goede keuze. Zou een DNA-onderzoek zijn gelast, dan zou klager vanzelf bij het onderzoek betrokken zijn geweest. Bovendien is DNA-onderzoek de beste manier om definitief te

beslechten of klager wel of niet de biologische vader is van het kind. Het maakt het EHRM niet uit hoe de Bulgaarse autoriteiten een geval als dit oplossen: of ze roepen de man tijdig op, waardoor hij bij de procedure wordt betrokken, of ze voorzien in de mogelijkheid van heropening van de procedure. De crux is dat de procesrechtelijke vereisten van artikel 8 EVRM, waaruit voortvloeit dat een persoon voldoende betrokken bij de besluitvorming moet zijn om zijn belangen ter zake te beschermen, in dit geval niet zijn nageleefd.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 15-07-2014

Zaaknummer: 2641/06

RECHTSPRAAK

Ruszkowska/Polen

De Staat mag weesuitkering gelijkelijk verdelen onder pleegkinderen en eigen kinderen.

Klaagster en haar echtgenoot verzorgden twee biologische kinderen en zeven pleegkinderen. Wanneer haar echtgenoot overlijdt kan klaagster het niet meer aan en worden op haar verzoek vijf van de zeven pleegkinderen door de pleegzorgaanbieder in andere gezinnen geplaatst (gezin P.). Naar aanleiding van het overlijden van klaagsters echtgenoot ontvangen de kinderen een weesuitkering. Het pensioenfonds verdeelt de weesuitkering over zeven kinderen. Twee pleegkinderen komen niet in aanmerking voor de uitkering, omdat ze pas kort voor het overlijden van de echtgenoot in het gezin zijn opgenomen. De twee eigen kinderen en twee pleegkinderen die bij klaagster wonen krijgen vier zevende van de uitkering. Het resterende deel van de uitkering (drie zevende) gaat naar de drie pleegkinderen die in het gezin P. worden opgevoed. Klaagster gaat in beroep tegen deze beslissing. De pleegkinderen worden nu opgevangen in andere gezinnen en hebben recht op ondersteuning en/of weesuitkering/erfrechten van de andere pleegouders of hun biologische ouders. Zij hebben daarom geen behoefte aan de weesuitkering uit hoofde van het overlijden van haar echtgenoot, vindt klaagster. Haar biologische kinderen worden door de beslissing benadeeld. Zij hadden immers slechts één ouder die voor hen kan zorgen. Klaagster voelt zich benadeeld door het feit dat ze pleegkinderen in huis had genomen. De rechter (en hogere rechter) oordeelt dat het de bedoeling van het weespensioen is dat alle kinderen gelijkelijk worden behandeld en wees haar beroep af. De Straatsburgse rechter onderzoekt of artikel 1 van het Eerste protocol juncto artikel 14 EVRM is geschonden. Het EHRM oordeelt dat er geen sprake van discriminatie is. Het EHRM staat stil bij het feit dat de weesuitkering weliswaar voor de kinderen is bedoeld, maar accepteert dat de beslissingen een direct effect hebben op klaagsters eigen financiële situatie en die van het gezin waarvan zij het hoofd is. Het doel van de uitkering is om kinderen van een inkomen te voorzien na overlijden van een (pleeg)ouder. Het EHRM oordeelt dat de middelen (verdeling van de uitkering onder de pleeg- en biologische kinderen) proportioneel is in verhouding tot het doel. Klaagster en haar echtgenoot hebben er vrijwillig voor gekozen om pleegkinderen in hun gezin op te nemen. Ze ontvingen als pleegouder substantiële ondersteuning van de Staat. Weliswaar zijn de banden

tussen pleegouders gebaseerd op feitelijke verzorging en niet op juridisch ouderschap, maar de essentie is dat klagster en haar echtgenoot de verantwoordelijkheid voor deze kinderen op zich namen. Daarbij hoort het nadeel wat de verdeling van de weesuitkering betreft. Het is overigens niet gebleken dat de weesuitkering een substantieel onderdeel is van het inkomen van klagsters gezin. Evenmin is gebleken dat het gevolg van de verdeling ertoe heeft geleid dat klagsters biologische kinderen wezenlijk financieel zijn benadeeld of dat hun levensperspectief is aangetast.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 01-07-2014

Zaaknummer: 6717/08

RECHTSPRAAK

Hämäläinen/Finland (Grote Kamer)

Transseksueel moet kiezen tussen instandhouding huwelijk en eerbiediging van haar privéleven.

Klaagster, een transvrouw, is geboren als man. Dat voelde altijd verkeerd maar zij besloot ermee te leven. Klaagster trouwde (als man) met een vrouw en hadden samen een kind. Daarna onderging klaagster een operatie tot geslachtswijziging. Zij wijzigde haar voornamen en kreeg een nieuw rijbewijs en paspoort. Haar bsn-nummer houdt echter in dat ze mannelijk is. Wijziging van het bsn-nummer is slechts mogelijk indien klaagsters echtgenote toestemming geeft tot omzetting van hun huwelijk in een geregistreerd partnerschap. De echtgenote weigert echter. Een geregistreerd partnerschap geeft minder stabiliteit dan een huwelijk. Bovendien zijn de rechtsbetrekkingen van geregistreerde partners ten aanzien van hun kind anders dan die van echtgenoten vis-à-vis hun kinderen. Hierdoor kan klaagster haar geslachtswijziging niet in juridische zin voltrekken.

In Straatsburg stelt klaagster dat haar recht op eerbieding van haar privéleven is geschonden. De kamer van het EHRM besliste op 13 november 2012 (BJN 132599) en weegt klaagsters recht tegen het belang van de staat bij het in stand houden van de instelling van het huwelijk. Een staat is niet verplicht om het huwelijk open te stellen voor partners van gelijk geslacht. De kamer van het EHRM oordeelt dat het redelijk is om toestemming van de echtgenote te verlangen voor de omzetting. Geregistreerd partnerschap is volgens het EHRM een redelijk alternatief voor het huwelijk. Uit niets blijkt dat het kind zou worden benadeeld door de omzetting van het huwelijk in een geregistreerd partnerschap.

Op klaagsters verzoek is de zaak voorgelegd aan de Grote Kamer van het EHRM. Klaagster voert nu discriminatie aan. Ze stelt dat ze slechter wordt behandeld dan cissexuals, die vanaf de geboorte hun geslachtswijziging in juridische zin kunnen bewerkstelligen. Klaagster daarentegen is verplicht om haar huwelijk te beëindigen. Bovendien stelt klaagster dat zij, haar echtgenote en hun zoon slechter worden behandeld dan een vergelijkbaar heteroseksueel gezin. De Grote Kamer oordeelt dat de situatie van klaagster niet vergelijkbaar is met een cissexual. Daarom is er geen sprake van discriminatie. Rechters Sajó, Keller en Lemmens gaven een afwijkende mening. Zij oordelen dat de EHRM-meerderheid de zaak ten onrechte in het

licht van positieve verplichtingen heeft besproken. Volgens deze rechters had de meerderheid moeten ingaan op de inmenging in klaagsters privéleven ten gevolge van de weigering om een nieuw bsn te geven. De afwijkende rechters oordelen bovendien dat de EHRM-meerderheid te veel gewicht heeft toegekend aan het ontbreken van een Europese consensus in de lidstaten over de juiste regeling voor een situatie zoals die van klaagster. Er waren namelijk slechts drie staten in de Raad van Europa waar klaagster op grond van de wetgeving aldaar een nieuw bsn had kunnen krijgen. Tot slot heeft de meerderheid in de visie van de afwijkende rechters te weinig aandacht geschonken aan het feit dat klaagster en haar echtgenote gelovig zijn. Beëindiging van hun huwelijk (of omzetting in een geregistreerd partnerschap) is in strijd met hun geloof. Klaagsters belang bij het in stand houden van een huwelijk dat reeds zeventien jaar heeft geduurd was bovendien aanzienlijk. Daarentegen is het belang van de staat – bescherming van het instituut van het huwelijk – weinig concreet. Er is derhalve volgens deze rechters geen ‘*fair balance*’. De afwijkende rechters zijn het evenmin eens met de benadering van de meerderheid ten aanzien van de discriminatieaspecten. De meerderheid heeft zich uitsluitend gericht op de vergelijking met cissexuals en heeft nagelaten stil te staan bij de vraag of klaagsters situatie vergelijkbaar is met een heteroseksueel stel met een kind. Bovendien vinden deze rechters het feit dat klaagster en haar echtgenote over een kam worden geschoren met een homoseksueel stel zeer problematisch.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 16-07-2014

Zaaknummer: 37359/09